

Ђох се уврећен... Шта више, био сам предузео, да вам се осветим... Ох, последице тога лудога предузесна осећам још и сада!

Савета. Као ми се чини оне вас непријатно дирају, за то манимо се тога разговора.

Бранко. Не, госпођице, продужимо га даље. Кад сте ме ви оно исмејали, био сам намерио, да вам се осветим! Ја сам своју намеру и извршио. Знате ли како?

Савета. Не знам!

Бранко. Просио сам госпођицу Малчику.

Савета. Добро сте учинили?

Бранко. Нисам, госпођице, тако ми мога бага, нисам! Запросио сам девојку, коју не волим, коју никад не бих учинио сртном, запросио сам онда, кад је у моме срцу ваш лик урезан био, кад је пред мојим очима ваш лик лебдио, кад сам вас највратненије волео.

Савета (за себе) Боже! (Наглас.) Збогом, господине!

Бранко. О, немојте ићи, немојте ме оставити! Имајте сажалења са несртником, који вас и сада љуби, обожава!

Савета. Господине ви сте заборавили, да сте запросили Малчику! (Малчина се покаже.)

Бранко. Знам ја то добро, ал' ја Малчичу не волим!

Савета. Несртниче!

Бранко. На против вас — вас волим — а и ви, и ви волите мене.

Савета. Господине, таква држост!

Бранко. Бадава тајите, разговор ваш са госпођицом Милицом прислушкивао је Тошица. Није истина, да ви другога волите, ви волите мене!

Савета. Е добро, господине! Нека је и тако, а сада чујте и мене! Ја Малчику љубим више него саму себе. Ја нисам неблагодарна, господине, ја добро знам да сам сироче без оца и матере, ја добро памтим, да су ме малчикини родитељи још као малено дете примили у своју купу, хранили, неговали, васпитали као своје рођено дете, ја добро знам да сам се њима јако задужила и верујте ми, господине, ја нећу пропустити прилику, да се детету мага добротвора, да се Малчики не одужим. Ви сте Малчику запросили, Малчика вас воли, ви ће тејој бити муж, ви јој морате бити муж. Не, не! Не морате, већ ја вас само молим, и ако је истина, да ме волите, онда ми немојте одрећи моју молбу!

Бранко. Савета!

Савета. Дајте ми вашу руку. (Бранко учини.) Тако, сад сте ми обрекли, па сада збогом, господине Бранко, будите сртни! (Оде.)

Бранко. Шта сам учинио, 0, мене несртника! (Оде.)

ПОЈАВА ДЕВЕТА.

Малчика, за тим Соколовић и Јеца.

Малчика (ступи лагано) Доцсан! Док сам ја бирада, дотле су се ово двоје заљубили! И то морадох баш онда дознати, кад сам већ хтела да... (Окрепе се.) Пст! Да ме нико не чује! Шта сада да радим? Да их разставим? Шта би ми хаснило!... Чинићу се невешта! То је најбоље! Остају ми још двојица! Двојица? Та ја сам их одбила! Но ето сада белаја... Брзо да потражим оца и матер!

Соколовић и Јеца (ступе) Ево је!

Соколовић. Ево је!

Јеца. Зар си ти ту, драго дете, а ми те тражимо.

Малчика. Овде сам! Тражила сам...

Соколовић. Већ знам кога! Он је баш сада отишао у другу собу, наш зет...

Јеца. Да, наш син Бранко!

Малчика. Бранко? Јесам ли ја њега изабрала?

Соколовић. Да боме!

Јеца. Да како, дете моје!

Малчика. Ја сам се предомислила!

Соколовић и Јеца. Предомислила?

Малчика. А да ви, отац, нисте можда већ рекли господину Штанцику...

Соколовић. Нисам, још дете моје!

Малчика. А ви, матери?

Јеца. Нисам, али иде одмах!

Малчика. Станите! Ко што рекох, предомислила сам се! Поћи ћу за господина Штанцику!

Соколовић. Дакле не за Бранка?

Малчика. Рекла сам већ, за Штанцику. (Оде.)

Јеца. Али драго моје дете! (Оде за њом.)

Соколовић. Добро те ја нисам човека, одбио!

(Пође и сукоби се са Тошицом)

ПОЈАВА ДЕСЕТА.

Прећашњи и Тошица.

Тошица. Једва вас нађох!

Соколовић. А, господин Тошица!

Тошица. Ја сам, господине, најнестретнији човек на овом свету, ја, кога судба гони, и кога ће судба у црни гроб отерати.

Соколовић. Умирите се, господине!

Тошица. Никада! Већ ми реците, јели истина, је ли могуће да је мене ваша беरка одбила. О реците да није, немојте ми оштар нож у здраво срце забадати, немојте изрећи ону кобну реч, од које зависи живот или смрт.

Соколовић. Жао ми је, господине Тошице, али ја вам морам потврдити, да вас је моја беरка одбила. (Оде)

Тошица (сам) Даље и он! Истина је даље! Сруши се плаво небо на мене, прогутај мечна земљо. Ал' немојте! Још ја не верујем, још ја нисам пресуду из њених уста чуо. Њу идем да тражим, она ми мора рећи лио или так! Ох, Малчика! (Оде)

(Свршиће се.)

ПОЈАВА ЈЕДАНАЕСТА.

Милица и Штанција.

Милица. Џутите, господине, ја вам не верујем ни речи! Сви сте ви мушки на једну форму, особито на спрам женских.

Штанција. Ласкам си, госпођиће, да мене не рачунате међу те мушки.

Милица. А за што не, зар ви нисте истотако несталан као и остали?

Штанција. Може бити! Али човек у путу до сталности тумара ваздан тамо и амо!

Милица. Место тамо и амо могли сте рећи од Малчике до Малчике.

Штанција. Не, већ од Малчике до вас, и ту се стално настанио.

ЛИСТИЋИ.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(„Зидање Раванице.“) У недељу 28. фебруара гледали смо па напој позорници „Зидање Раванице.“ Овај комад и ако се већ више година није приказивао на нашој позорници, ипак није могао привући много гледалаца. „Боже мој,“ — рече наш неки времешкији сусед у позоришту, — „како се мењају времена! Пре је позориште дунском пуно било кад се давало „Зидање Раванице,“ а сада... Еј, еј, баш су ти настала последња времена, кад ето свет не зна више шта да разликује шта је лепо, шта ли је ружно!“ — Еј, мој стриче! — одговори му наш један други млади сусед, — треба да захвалим Богу, па напацем позоришту, што нам је очи отворио, те сад можемо распознавати добро од злога. Којом срећом да смо могли за који десетак година раније прогледати!“ — Тако зборише наши суседи у позоришту, а ми, гледајући представу и слушајући песме у комаду, и ако ипак били били са свим „созидани“, а оно смо се бар веселили, што су сви представљачи, а особито певачи, чинили своје, да комад добро испадне. У томе заслужује највећу похвалу г. Сајевић, који је као Раде неимар показао, да се може певати и ако човек није баш при гласу, а за тим Л. Хаџићева (Влајко). Г. капелника молили бисмо лепо, да други пут болje изглади све несугласице у свирци, која прати песме у комаду. Та то није велики посао, па му се заиста морамо чудити, како није и сам, као ваљан музичар, па ту мисао дошао, него је чекао, да га морамо ми онемогути!

— о —

ПОЗОРИШТЕ.
— * (Мађарско позориште за народ у Пешти). У корист мађарског позоришта за народ, што се сада оснива у Пе-

ти, приређена је игранка у маскама. Чист приход од те игранке изнесе је 3500 форината аустријске вредности. Два овака прихода од наших беседа и игранака била би доста, да се подмири цео мањак у буџету нашег позоришта!

СИТИЦЕ.

* (Лист и Метерниховица.) Кад је Лист пре једно тридесет година дошао у Беч, оде Метерниховици, којој је парочито препоручен био. Уведу га у дворану, где се Метерниховица живо разговарала са неком аристократкињом. Поносната кнегиња лаким ником главе отпоздрави учтиви поздрав већ онда славног уметника и грациозним покретом руке своје позове га да седне. Лист седе, али је узлуд чекао, да га домаћица прикаже гошћији својој, или да му да прилике, да се може уменшати у разговор. Метерниховица се забављаше са гостом својом једнако, као да Листа и нема на свету и као да и није у њезиној дворани. Тек после неког времена умилостивила се кнегиња да запита Листа онако и хоћеш и нећеш:

„Ви сте давали концерте по Италији — какав вам је био ћар?

— Опростијте, кнегињо, ја сам музичар, ја не ћарим! — одговори поносити уметник, поклони се и остави дворану.

Кад је после тога Лист давао први свој концерт у Бечу, кнез Метерних, да заглади женику погрешку, попе се на узвишену место где је Лист свирао, стапише му руку пред целим светом и смешеши се замоли га: „Ја се најдам, да пете мојој жени опростити, што се мало зарекла. Та ви знајте најбоље да су жене — жене!“

Издаје управа српског народног позоришта.

